



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **D. B.**, zastoupeného Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Sevastopolská 378/16, Praha 10, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 1. 2. 2017, č. j. 18 A 1/2017 - 29,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Odměna advokáta Mgr. Jindřicha Lechovského, **se určuje** částkou 8.228 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 12. 2016, č. j. OAM-171/LE-LE05-LE05-PS-2016, byl žalobce zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu).

II.

[2] Žalobce podal proti uvedenému rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě, který ji zamítl shora označeným rozsudkem.

[3] Krajský soud shledal, že byly splněny podmínky uvedené v § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Krajský soud se shodl se žalovaným, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany byla podána s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoliv o mezinárodní ochranu měl možnost požádat již dříve. S ohledem na výše uvedené pak krajský soud vyhodnotil jako irelevantní námitku poukazující na nutnost aplikace § 16 odst. 1 písm. h) zákona o azylu. Krajský soud se ztotožnil se žalovaným i v tom, že nebyly dány důvody k aplikaci zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu. Použití mírnějších prostředků než zajištění předpokládá, že se žadatel o mezinárodní ochranu těmito zvláštním opatřením podřídí, že je bude dodržovat a že je důvodné se domnívat, že jejich uložení bude dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany. V projednávané věci ovšem měl žalovaný najisto postaveno, že žalobce nevycestoval z území České republiky ani poté, co mu byl dne 16. 11. 2016 vydán výjezdní příkaz k opuštění České republiky s platností do 27. 11. 2016. Zdržoval se na území České republiky v rozporu s vydaným rozhodnutím o správním vyhoštění a mařil tak jeho výkon. Dále porušoval právní předpisy České republiky; dopustil se přestupku podle § 50 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, a to tím, že odcizil z obchodního domu zboží v hodnotě 2.298 Kč. Lze tedy přisvědčit názoru žalovaného, že použití zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu by v případě žalobce bylo neúčinné.

III.

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti uvedenému rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Stěžovatel v kasační stížnosti předně namítal, že nebyly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí o zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Polemizoval s odůvodněním žalovaného a namítal, že jeho výklad by vedl k tomu, že by byly zajišťovány všechny osoby umístěné v zařízení pro zajištění cizinců, které požádaly o mezinárodní ochranu. Dále stěžovatel namítal nesprávné a nedostatečné posouzení aplikovatelnosti zvláštních opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu. Podle stěžovatele jsou závěry žalovaného a krajského soudu nesprávné a nedostatečné. Stěžovatel není migrantem pouze směřujícím přes Českou republiku do jiného státu, nýbrž je osobou, která na území České republiky dlouhodobě pobývala. Neměl být proto zajištěn, ale mělo být uloženo zvláštní opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu. S ohledem na uvedené důvody stěžovatel navrhl zrušení rozsudku krajského soudu, jakož i rozhodnutí žalovaného a přiznání náhrady nákladů řízení.

IV.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že jak správním rozhodnutím, tak i rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Podle jeho názoru byly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí o zajištění. Nadto žalovaný uvedl, že stěžovatel dne 2. 2. 2017 vzal svou žádost o udělení mezinárodní ochrany zpět a požádal o repatriaci do země původu. Dne 6. 2. 2017 bylo tedy řízení ve věci mezinárodní ochrany zastaveno. Následně dne 22. 2. 2017 podal žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě a navrhl přiznání odkladného účinku žalobě. Z toho podle žalovaného vyplývá i snaha o účelové prodlužování řízení. S ohledem na výše uvedené považuje žalovaný kasační stížnosti za nedůvodnou, a proto navrhl, aby ji Nejvyšší správní soud zamítl.

V.

pokračování

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Nejvyšší správní soud předně uvádí, že na projednávaný případ nedopadá právní úprava § 104a s. ř. s. V přezkoumávané věci se jedná o povinnost stěžovatele setrvat v zařízení pro zajištění cizinců. Nejedná se o udělení nebo neudělení mezinárodní ochrany. Proto nebylo třeba zabývat se přijatelností kasační stížnosti (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2014, č. j. 2 Azs 10/2013 - 62, ze dne 31. 7. 2013, č. j. 7 Azs 19/2013 - 38, nebo usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2015, č. j. 9 Azs 66/2014 - 69, publikované pod č. 3181/2015 Sb. NSS; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná také na www.nssoud.cz).

[9] Stěžovatel předně namítal, že nebyly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí o zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu

[10] Podle konstantní judikatury představuje zajištění citelný zásah do základního práva jednotlivce na nedotknutelnost jeho osoby a na osobní svobodu (srov. čl. 7 odst. 1 a čl. 8 Listiny), který je přípustný jen za podmínek stanovených zákonem a souladných s ústavním pořádkem [blíže viz např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, č. 2524/2012 Sb. NSS, rozsudek ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 - 74, č. 2129/2010 Sb. NSS, či nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 5. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 10/08, č. 229/2009 Sb.].

[11] V nyní projednávaném případě byl stěžovatel zajištěn podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Podle tohoto ustanovení může ministerstvo v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Podle § 47 odst. 1 zákona o azylu se zvláštním opatřením rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.

[12] Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatel pobýval na území České republiky již v letech 2007 až 2011 a následně v roce 2016, kdy bylo vydáno rozhodnutí o vyhoštění. Dne 16. 11. 2016 byl vydán výjezdní příkaz s platností do 27. 11. 2016, který stěžovatel nerespektoval. Dne 4. 12. 2016 byla stěžovateli uložena bloková pokuta za krádež zimní bundy v hodnotě 2.298 Kč. Téhož dne (4. 12. 2016) byl stěžovatel zajištěn za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců a doba jeho zajištění byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody. K odvolání stěžovatele bylo toto rozhodnutí změněno tak, že doba, po kterou mu nelze umožnit vstup

na území členských států Evropské unie, byla snížena ze dvou roků na jeden rok a ve zbytku bylo napadené rozhodnutí I. stupně potvrzeno. Dne 5. 12. 2016 podal stěžovatel v zařízení pro zajištění cizinců žádost o udělení mezinárodní ochrany.

[13] S ohledem na výše uvedené se Nejvyšší správní soud ztotožňuje s názorem krajského soudu i žalovaného v tom, že existují oprávněné důvody se domnívat, že stěžovatel podal žádost o udělení mezinárodní ochrany s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Tomuto závěru nasvědčuje skutečnost, že stěžovatel podal žádost až po uložení správního vyhoštění (a po několika měsíčním pobytu na území ČR, přičemž již dříve zde několik let pobýval), a poté, kdy byl Policií ČR zadržen a zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců.

[14] Nejvyšší správní soud nesouhlasí ani s tvrzením stěžovatele, že by výklad žalované vedl k tomu, že by byly zajišťovány zcela všechny osoby umístěné v zařízení pro zajištění cizinců, které požádaly o mezinárodní ochranu. Jak již bylo uvedeno výše, stěžovatel byl zajištěn podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, který umožňuje zajistit cizince, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Pro vydání rozhodnutí o zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je tedy třeba splnit i další podmínky; nepostačí pouze to, že cizinec podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v zařízení pro zajištění cizinců. Nutno dodat, že Nejvyšší správní soud se výkladem citovaného ustanovení opakovaně zabýval a neshledal, že by odporovalo ústavnímu pořádku, či právu EU. Vedle výše citované judikatury srov. rozsudek ze dne 22. 12. 2016, č. j. 7 Azs 269/2016 - 21, ze dne 28. 2. 2017, č. j. 4 Azs 9/2017 - 31, ze dne 15. 2. 2017, č. j. 10 Azs 284/2016 - 35 atd.

[15] Pokud pak stěžovatel v souvislosti se stížním bodem týkajícím se § 46a zákona o azylu vytýkal žalovanému, že nesprávně aplikoval § 16 odst. 1 písm. h) zákona o azylu, konstatuje zdejší soud předně, že žalovaný citované ustanovení nepoužil při zdůvodňování nutnosti zajištění stěžovatele. Citované ustanovení žalovaný zmínil při odůvodňování doby trvání zajištění. Mj. žalovaný uvedl, že *„Třebaže správní orgán považuje podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany výše jmenovaným za účelové, s ohledem na znění zákona o azylu nebude na žádost o udělení mezinárodní ochrany výše jmenovaného aplikovat ustanovení § 16 zákona o azylu, týkající se žádostí zjevně nedůvodných, konkrétně § 16 odst. 1 písm. h) zákona o azylu. Dle tohoto zákonného ustanovení totiž lze zamítnout žádost o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodnou jedině v případě, že žadatel podal žádost o udělení mezinárodní ochrany pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Dle ustálené judikatury krajských soudů i NSS by mohla být žádost zamítnuta podle § 16 odst. 1 písm. h) zákona o azylu výhradně tehdy, pokud žadatel jako jediný důvod své žádosti uvedl právě snahu vyhnout se realizaci vyhoštění, vydání nebo předání či je zdržet. Vzhledem k dosud žadatelem učiněným vyjádřením lze sice předpokládat, že jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany na území ČR bude možné zamítnout jako nedůvodnou dle § 16 zákona o azylu, nicméně nelze vyloučit, že jmenovaný v dalším průběhu řízení, především při pohovoru neuvede další důvody pro podání své žádosti a že tedy bude nezbytné jeho žádost posuzovat*

pokračování

standardně, tedy z hlediska případného naplnění podmínek § 12, § 13, § 14, § 14a i § 14b zákona o azylu. V takovém případě by nebylo možné předpokládat vydání rozhodnutí ve lhůtě 30 dní určené pro zrychlené řízení dle § 16 zákona o azylu. Zároveň však lze i v takovém případě předpokládat ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany ve lhůtě 90-ti dní, tedy přibližně v polovině standardní zákonem stanovené šestiměsíční lhůty pro vydání rozhodnutí.“

[16] Jestliže stěžovatel uváděl, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podal i z důvodu jiných (než z důvodu zamezení realizace správního vyhoštění), konstatuje zdejší soud, že judikatura Nejvyššího správního soudu se zabývala obdobnými námitkami a dospěla k závěru, že i pokud cizinec v žádosti o mezinárodní ochranu podané v zařízení pro zajištění cizinců uvádí skutečnosti, které mohou být při meritorním posouzení shledány azylově relevantními, nevylučuje to postup podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Zajištění postupem podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu závisí na objektivních okolnostech případu, které zakládají oprávněné důvody se domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu je účelová (např. dosavadní jednání cizince, délka pobytu na území apod.). To odpovídá účelu tohoto institutu, kterým je zajištění efektivní kontroly nad průběhem správního řízení o vyhoštění v situaci, kdy cizinec během řízení uplatní své právo požádat o mezinárodní ochranu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 10 Azs 284/2016 - 35). Výklad § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu předestřený účastníkem řízení by vedl k praktické nepoužitelnosti dotčeného institutu, jelikož by se omezoval na případy, kdy žadatel výslovně prohlásí, že žádost o mezinárodní ochranu podává pouze, aby se vyhnul vyhoštění nebo jinému nepříznivému následku předpokládanému tímto ustanovením. Žádost o mezinárodní ochranu podaná s cílem vyhnout se správnímu vyhoštění, kterou žadatel mohl podat dříve, zůstává pouze účelovou, i když je žadatelem vážně míněna, jelikož za těchto okolností je motivací žadatele snaha vyhnout se správnímu vyhoštění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 4 Azs 9/2017 - 31). Stejně tak lze poukázat na rozsudek ze dne 15. 2. 2017, č. j. 10 Azs 284/2016 - 35, ve kterém se zdejší soud zabýval obdobnou situací a mj. uvedl, že „Snaží-li se snad stěžovatel zvrátit neblahé následky svých předchozích úmyslných jednání výkladem, podle kterého lze § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu užít výlučně tehdy, pokud žadatel v situaci stěžovatele (tj. v situaci reálně hrozícího vyhoštění) v žádosti neuvede jiný důvod, než že má obavu z vyhoštění, nemůže být jeho snaha úspěšná. Podle stěžovatelova výkladu by totiž § 46a odst. 1 písm. e) nebyl v praxi vůbec použitelný, protože si lze jen stěží představit, že by žadatel příslušným orgánům bezelstně přiznal, že žádost podal pouze s tímto cílem.“

[17] K vydání rozhodnutí podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je dále třeba splnit zákonnou podmínku, že nelze účinně uplatnit zvláštní opatření podle § 47 téhož zákona. V této souvislosti stěžovatel namítl, že bylo možné účinně uplatnit zvláštní opatření podle § 47 odst. 1 zákona o azylu, a že žalovaný tuto možnost dostatečně neposoudil.

[18] Z judikatury vyplývá, že možnost aplikace zvláštních opatření je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření, a že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení jeho účasti v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2016, č. j. 7 Azs 195/2016 - 21).

[19] Žalovaný se možností uložení zvláštního opatření v rozhodnutí řádně zabýval. Uvedl, že bylo jednoznačně prokázáno, že pobýval na území České republiky a Evropské unie neoprávněně, bez jakéhokoli pobytového oprávnění a nerespektoval povinnost vycestovat z území České republiky a Evropské unie. O neúčinnosti zvláštního opatření svědčí nejen dlouhodobé a vědomé nerespektování právního řádu a uložených povinností, ale i účelovost jednání stěžovatele. Nelze se proto domnívat, že uložení zvláštního opatření bylo možno považovat za účinné.

[20] Nejvyšší správní soud se s citovanými závěry žalovaného, které aproboval i krajský soud, ztotožňuje. Ani podle jeho názoru nebylo uložení mírnějších opatření na místě, a to i přesto, že stěžovatel není migrantem pouze směřujícím přes Českou republiku do jiného státu, jak tvrdil stěžovatel v kasační stížnosti. Stěžovatel nevystoupal z území České republiky ani poté, co mu byl vydán výjezdní příkaz k opuštění České republiky, setrval na jeho území v rozporu s vydaným rozhodnutím o správním vyhoštění a mařil tak jeho výkon. Lze tedy přisvědčit názoru žalovaného, že použití zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu by v jeho případě nebylo účinné.

[21] Z důvodu, že se žalovaný a následně krajský soud řádně zabývaly důvody pro uložení zvláštního opatření, neshledal soud důvodnou ani námitku poukazující na nepřezkoumatelnost jejich rozhodnutí. Jak vyplývá z konstantní judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje argumentaci účastníků řízení za nedůvodnou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97 a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75). Meritorní přezkum rozsudku je možný pouze za předpokladu, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno v jeho výroku. Výše uvedené požadavky dopadají i na rozhodnutí správních orgánů (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007 - 84, ze dne ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008 - 109, ze dne 28. 3. 2013, č. j. 7 As 92/2012 - 41, ze dne 16. 7. 2014, 3 As 111/2013 - 25 atp.). Žalovaný i krajský soud postupovaly v souladu s citovanou judikaturou.

[22] Je pravdou, že se žalovaný se opíral i o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, č. j. 9 Azs 192/2014 - 29, jehož závěry byly relativizovány usnesením rozšířeného senátu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016 - 38. Z důvodu, že však žalovaný řádně odůvodnil, z jakého důvodu nemohl být aplikovány zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu, k tomu viz výše, není zdejší soud názoru, že by aplikace uvedeného rozsudku (který se navíc vztahuje k zajištění podle zákona o pobytu cizinců) vyvolávala nutnost zrušení rozsudku krajského soudu a následně i rozhodnutí žalovaného.

[23] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

pokračování

[24] Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

[25] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože podle obsahu spisu mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

[26] Stěžovatel byl v řízení zastupován advokátem, který mu byl ustanoven v řízení před krajským soudem. Podle § 35 odst. 8 poslední věty s. ř. s. platí, že zástupce ustanovený v řízení před krajským soudem, je-li jím advokát, zastupuje navrhovatele i v řízení o kasační stížnosti. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud určil odměnu výše uvedenému advokátovi ve výši 6.800 Kč [dva úkony právní služby po 3.100 Kč dle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, s přihlédnutím k ustanovení § 11 odst. 1 písm. c) a d) téže vyhlášky (doložená porada advokáta s klientem dne 14. 2. 2017 přesahující jednu hodinu a návrh ve věci samé – kasační stížnost), a dva režijní paušály po 300 Kč za jeden úkon právní služby dle 13 odst. 3 téže vyhlášky]. Vzhledem k tomu, že advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, odměna je dále zvýšena o částku odpovídající této dani, kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Celková částka 8.228 Kč bude k rukám advokáta vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. dubna 2017

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu